

Umframt flaggið eru eisini børnini ein týðandi partur av hátíðarkalðinum 25. apríl

um tey árin, tað vann sær viðurkenn-
ing.

Tað mundi heldur ikki vera serliga romantiskt at standa í tí striði, sum skuldi geva føroyskum lærarum rætt at tala føroyskt við føroysk børn í skúlum í Føroyum, ella at gera tað lóg-
ligt hjá føroyingum at tala við Vár-
harra á móðurmálinum. Alt flaggmálið
var ein partur av somu sök.

Eingin ivi kann vera um, at hin fø-
royska tjóðin stendur framman fyrri
stórum avbjóðingum. Tað kann við
hvørt tykjust, sum vilja vit helst leypa
frá einari kreppu yvir í aðra. Í veru-
leikanum hevur øll mannsøgan verið
ein long kreppa, eisini hjá okkum, og
onkuntið man hava verið verri stutt
enn nú. Munurin er helst bara, hvussu
nóg vit hava gjørt burtur úr teimum.
Mistreyti loysir so ongur trupulleik-
ar, og vónandi letur føroyingurin — og
tá serliga Føroya ungdomur — seg ikki
taka av fótum av sáðdum mistreyti,
men velur sjálvur at brynja seg til at
taka við hesum samfelag, tá ið hansara
tíð kemur, og gera tað betur, sum ikki
er nóg gott, og uttan kenslu av sam-
ábyrgð verður ikki bött um nakað.
Kanska skuldu vit føroyingar talað
meira um tað, vit eru samdir um, enn

tað, sum vit eru minni samdir um. Vit
liva, hóast alt í samfelag. Og hvi skulu
vit ikki vera mentir at duga tað, sum
skjótt allar heimsins tjóðir hava megnað?
Og tá kann Merkið, fagurt og fritt,
veittra yvir okkum og minna okkum á
tær skyldur, sum liggja á hverjum ein-
støkum okkara at menna tað, sum er
samfelagnum og harvið okkum sjálv-
um til frama. Tá hevur Merkið týðning
sum savnandi eyðkenni føroyinga
bæði burtur og heima — fyrri tey, sum
eru, og tey ið koma. Røkja vit tilveru
okkara her á landi — bæði ta verkligu
og ta mentunnarligu — so verður vón-
andi hin seinasti flaggdagur ongantið
hildin.

Og so kunnu vit eisini liva í vónini
um — á hesum fimtiára hátíðardegi
Merkisins — at hvørt ár fer at bera til
at tala um Merkið okkara sum samein-
andi tjóðskaparliga mynd.

Kunnu vit tað, so hevur tann hend-
ing, sum fór fram fyrri fimti árum síð-
an, hin 25. apríl, havt týðning fyrri
søgu okkara og harvið fyrri hvønn ein-
stakan okkara.

Og litil ivi man vera um, at so hevur
verið, hóast nógvar aðrar súður eru
eftir at syfta — hjá okkum sum hjá
øllum øðrum tjóðum.

Trupulleikarnir verða ikki loystir í fjølmiðlunum, Jóannes

lesarabrøv

Eg skilji væl, at Jóannes
Eidesgaard hevur fingið
kaldar fótur, og leikar í
sum óður eftir at hava
sæð gerðarbókina og funn-
ið útav, at »revolutions-
leiðari« teirra, Ólavur
Simonsen, er ein stórir
lygnari.

Bert spell, at okkara
landskendi fakfelagsleið-
ari íggjnum nógvar ár,
Ásla Jespersen, gjordist
fyrsta offurdið fyrri lygi-
virkseminum.

Søgan sigur okkum um
nógvar hendingar av slik-
um slag, men gevur altíð,
fyrir ella seinni, tí sum
stríddist fyrri tí góða, upp-
reisn. Tað er væl skiljandi,
at Jóannes er í tvístøðu.

Men heldur enn at
hjálpa til at forða Ólavi
Simonsen í at penta fleiri
lygnir, letur hann standa
til. Og tvøráfolki halda
fram við at taka støðu út
frá skeivum fyrirreytum.

Tey ákærdu megna ikki
at afturvísja skuldseting-
unum — fólk vilja snøgt
sagt heldur trúgva hinum.

Og hetta veit Jóannes
Eidesgaard, men sigur
sum so, at tað er ikki
hansara bórð at frígera
tey ákærdu.

At so fólk halda fleiri til
árs komin vanlig arbeis-
fólk á Tvøroyri vera
skjalafalsarar, hevur on-
gan týðning.

Sjálvandi kann ongin
krevja Jóannes at vera
dómara. Men tá hann
varnaðist skeivleikarnar,
átti hann sjálvur at út-
nevnt seg til dómara, so
ørskapurin ikki slapp at
breiða seg. Harafturat
átti hann at tikið áheitan-
ina á Landsstýrið, um at
kanna falsaðu skjölina, aft-
ur.

Tað hevði kanska verið
besti mátin at mana søg-
una um skjalafals aftur til
jardar.

Hugsu um ta virðing ein
slikur maður hevði skapt
um sitt navn. Ja, hann
hevði kanska staðið eftir
sum hann, ið hóast áður
framar skeivleikar, fór at
savna javnaðarflokkin á
Tvøroyri aftur.

Men tvørturímóti, fór
hann, sambært honum
sjálvum, at tosa við tvørá-
fólk um tað »ræðuliga« í
tí, at eg havi havt gerðar-
bókina. Sum um tað er
størri brotsgerð enn at
vita av, at ein lygnari
gongur leysur á Tvøroyri,
og einki gera við tað.

Men nú tað rillar undir
Jóanesi moralskt, vil
hann sleppa at tosa um
tað hann nevni »veruligu
trupulleikarnar«. Men so
lætt fer tað ikki at ganga,

tí leiklutur Jóannesar í
sambandi við søgurnar
um skjalafalsan er ikki
heilt óáhugaverdur.

Sama dag, sum hann í
Sosialinum lesur um
skjalafals, tosar hann við
Ólav Simonsen um málið,
og er ikki í iva um, at
Ólavur sigur satt. Ja, so
visur er Jóannes, at hann
fáar dagar eftir krevur
Føroya Landsstýri at
kanna málið, og í fyrsta
rúsinum sær hann óivað
partar av býráðsmeiri-
lutanum handan stongdar
dyr, og Sverra Midjord
aftur í borgarstjórassin-
um á Tvøroyri.

Ellar seg sjálvur, tí onk-
ur vil vera við, at Jóannes
og tey hava ikki so nóg
brúk fyrri Sverra sjálvum
— bert atkvøðum hans-
ara. Tá eg í Sosialinum
las, at býráðsmennilutin
eisini trúði søguni um
skjalafals, helt eg tað vera
ovboðið.

Tey áttu at fáa at vita,
at hetta var ikki so. Ein
kann sjálvandi halda, at
eg var ikki tann rætti til
at gera tað, men politisku
viðurskiptini á Tvøroyri
eru í dag so háttáð, at eg
var kanska tann einasti, ið
kundi gera tað.

At so pápi min var ein
av teimum ákærdu, var
sjálvandi ikki uttan týd-
ning.

Tí visti eg Jóanesi álít
og ringdi til hansara.
Hann var sjúkur, og tí fór
eg til hansara.

At tað nú verður brúkt
ímóti mær aftur gerst ikki
við.

Bert spell, at hetta
skuldi gerast endin á posi-
tivu samrøðu okkara.

Og so til Snoppríkk.
Jóannes Eidesgaard vil
vera við, at eg haldi hann
lúgva líka illa sum
Snoppríkk.

Eisini heldur hann, at
ein, sum í bløðunum er út-
hongdur fyrri eitt ella ann-
að, sjálvur eigur at reinsa
seg.

Skal ein nýta sama døm-
ingarlogikk sum Jóannes
og vera óreitur, so er at
spyrja: Hvør sigur at
Snoppríkkur lygur??

Oyggjatiðindi hava nú í
árvís skuldssett ávísar
býráðspolitakarar á Tvø-
royri fyrri bæði líkt og ólíkt.

Blaðstjóri Oyggjatið-
indar er fastur fúsir í
rættinum, men ongantið
stevndur av nøkrum á
Tvøroyri.

Her hevur verið áhuga-
verdari at útteikað Gud

og hvønn mann sum
Snoppríkk, heldur enn at
steðgað honum í útspill-
ingini.

Hevði eg møguleikan,
so gjørdi eg tað.

Og inntil skuldsetingar-
nar eru afturvistar í rætt-
inum, skulu tvøráfolki so
trúgva Snoppríkk? Sam-
bært dømingarlogikki
Jóannesar, so er svarið ja.

Nei, Jóannes. Alt er ikki
bert svart ella hvítt.

Nógvi kundi bent á, at
vit eiga fleiri Erasmus
Montanusar á Tvøroyri —
ein eiga vit í hvussu so er.

Og nú ætlað hann sær at
kanna »veruligu trupul-
leikarnar«.

Eg vænti ikki teir verða
loystir í fjølmiðlunum,
men kanska fari eg skeiv-
ur.

Ásla varð nú langt um
leingi koppað. Eydnast
tað nú við lygnaranum
Ólavi Simonsen sum for-
troppi eisini at gera tað til
eitt fólkakrav, at býráðs-
meirilutin skal frá, so
skylda tit tvøráfolki frá-
greiðing um, hvønn al-
ternativan politikk tit
ætla tykkum at føra. Um
tað verður gamli politikk-
urin hjá Sverra, sun. tit
vanliga frásiga tykkum,
ella nakað heilt nýtt.

Quo Vadis, Jóannes??

Verður býráðsmeirilutin
kortini standi, vil eg geva
tykkum eini góð ráð:
Viðurkennið, at Dánjal av
Rana er borgarstjóri á
Tvøroyri. Eg veit hetta er
størsti trupulleikin, men
sum góðir demokratir,
soo...

Nú frættist, at nevndin í
Flakavirkinum hevur sent
málið um falsaðu gerðar-
bókina til sakforara.

Rætturin situr ofta
leingi. Men imeðan rætt-
urin situr, havi eg so gjørt
mitt til at ávara tykkum
ímóti virkseminum hjá
Ólavi Simonsen, og at fri-
gera tey 6 fólkini, sum av
tí sjeinda eru skuldssett
sum skjalafalsarar.

Tí fór eg til Jóannes
Eidesgaard á sinni, og tí
skrivaði eg henda stubba.

Men iðlunum tí dapra,
eigir ein eisini at siggja
ljósglottar — gott, at
Ólavur Simonsen v.fl. ikki
livir í miðeldini.

p.s. Málið í sjálvum sær er
láturligt, tað var jú ikki
brúk fyrri undirskriftini
hjá Ólavi Simonsen til
nakað sum helst.

Marnar Lisberg